

handlinger er tænkt som eksempler, hvilket også gælder de i § 102 og i andre paragraffer nævnte handlinger. Udvalget kan i så henseende henvise til og tiltræde det af det juridiske udvalg i dettes betænkning pag. 12 anførte.

Justitsministeren er endvidere enig med flertallet i, at under ordet „dokument“ i § 110 må også falde „kopier“, som en person uberettiget har taget af dokumenter, selvom dette ord som foran anført ikke udtrykkelig nævnes.

Udvalget har anmodet justitsministeren om en udtalelse angående den praktiske anvendelse af bestemmelserne i lovforslagets § 110 a, jfr. udvalgets spørgsmål til ministeren (bilag 1). Som svar herpå har udvalget modtaget den som bilag 2 optrykte skrivelse.

Flertallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse*.

Et *mindretal* (Anna Westergaard) tager afstand fra lovforslaget og må modsætte sig dets gennemførelse.

Udvalgsbehandlingen har ikke hos mindretallet bidraget til at fjerne betænkelighederne ved de uklarheder og deraf følgende fortolkningsmuligheder, som forslaget rummer, ved lovens farlige konsekvenser for civilbefolkningen i forbindelse med den internationale konvention af 12. august 1949 om civilbefolkningens beskyttelse og ikke mindst ved de usikkerhedsmomenter, der vil knytte sig til selve lovens eventuelle anvendelse.

Vedrørende forslag til lov om dødsstraf for visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse bemærkes:

Et *mindretal* (Bjerre, Alfred Bøgh, Elmquist, Federspiel, Malchau, Einar Simonsen og H. K. Sørensen) kan ikke tiltræde den i lovforslagets § 1, stk. 2, indeholdte bestemmelse, hvorefter dødsstraf ikke kan idømmes personer, som ved den straffbare handling foretaget ikke er fyldt 21 år.

De samme grunde, som fører til at fastsætte dødsstraf for visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse for personer over 21 år, fører efter mindretallets mening også til at lade bestemmelsen om dødsstraf omfatte personer mellem 18 og 21 år.

Ved straffelovstillægget af 1945 blev aldersgrænsen da også ansat til 18 år.

Den samme aldersgrænse blev ligeledes foreslået af det flertal af det i 1948 nedsatte juridiske udvalg, der foreslog dødsstraf (Colov, Hoff, Hurwitz og Olafson), jfr. udvalgets betænkning, pag. 14.

At aldersgrænsen nedad blev ansat til 18 år ved loven af 1945, ville naturligvis ikke være afgørende for at bevare denne grænse, hvis man måtte mene, at dette havde ført til urimelige resultater.

Dette kan imidlertid efter mindretallets mening ikke siges at være tilfældet. Det viste sig under besættelsen, at nogle meget grove forbrydelser blev begået af personer mellem 18 og 21 år. Det groveste af disse forhold vedrørte en person, der som medlem af Brøndum-banden fra oktober 1944 til 5. maj 1945 begik 23 sprængninger, 8 drab og 3 drabsforsøg, medens andre havde gjort sig skyldige i grove mishandlinger, drab og drabsforsøg. I alt blev dødsdom eksekveret over 5 personer i alderen mellem 18 og 21 år.

Når det således blev anset for naturligt efter loven af 1945, at sådanne personer blev omfattet af dødsstrafbestemmelsen, når Højesteret i kraft af deres handlinger dømte dem til døden, og når det viste sig, at nogle af disse personer hørte til den kreds, der foretog meget grove handlinger, vil det efter mindretallets mening være inkonsekvent og irrationelt nu at undtage personer i alderen fra 18 til 21 år fra dødsstraf, når man iøvrigt indfører dødsstraf.

Dertil kommer, at man kan forvente, at den præventive virkning, truslen om dødsstraf vil kunne have overfor visse personer, netop vil kunne virke stærkest overfor sådanne unge mennesker.

Endelig mener mindretallet, at der kan være en fare for, at man ved således at und-